

ЧОВЕК У БЕЛОЈ ШУБАРИ

Почетком децембра 1941. године дође мојој кући у село Бистрицу један човек и донесе ми писмо из Радоиње. У писму пише да ће у току ноћи стићи мојој кући неколико друтова које треба да преведем преко села и сместим у неку сигурну кућу да се одморе. Друг који је донео писмо (касније сам сазнао да је то био Владимир Кнежевић Волођа) остао је у мојој кући, а ја сам се одмах стао припремати да извршим задатак. Знао сам да је тежак јер су целу Бистрицу били преплавили италијански војници и стално крстарили цестом Нова Варош — Пријепоље. Зато сам одмах послао у Радоињу Витомира и Раденка Љујића из Бистрице, да групи која је најавила долазак буду путовође, пошто су добро познавали терен. Ја сам се упутио ка цести Нова Варош — Пријепоље и добро је ооатрао. Приметио сам да скоро сваких десетак минута цестом пролазе моторизоване италијанске патроле. Прешао сам пут и на једној мањој узвијци почео чекати групу.

Чекао сам прилично дуго. Ноћ је била већ поодмакла. Хладно је, а месечина к'о дан. Размишљао сам кога ли ћу срести, шта то треба да сместим на преноћиште и одмор. У том размишљању зачух тонот коњских копита који ми се приближавао. Прилично се изненадих јер нисам очекивао да ће група бити на коњима. На месечини избројох седам коњаника и двојицу пешака. То су — помислим и јавим им се. Пажљиво су саслушали како сам замислио да пређемо цесту. Сви су ћутали, а човек у белој шубари рече:

— Добро, само прво да се пребацимо по двојица у оближњу шуму и да одатле оцсатрамо пут, па тек онда да пређемо.

Тако смо и урадили: прешли смо пут и упутили се кући Милана Љујића у којој је требало да ови људи ноће. До куће су први стагли Моша Пијаде и Цана Бабовић, а затим и остали, све два по два. Дочекао нас је Волођа и био веома задовољан што смо стигли.

Ја нисам познавао ни једног од ових људи, али сам некако још од првог сусрета осетио да је друг у белој шубари најглавнији. Наравно, мнош касније сам сазнао да је то био друг Тито.

Друг Тито се сместло у малој Милановој брвнари. Одмах је сео на кревет и почео да нешто диктира оном што је писао на писаћој машини. Док су они радили, ми смо набрзину скували качамак и кромпира и поставили вечеру. Оели смо сви те вечерали. Онако прозебли слатко смо јели врући качамак и кромпире. После вечере друг Тито се интересовао о животу сељака у овом крају: како су живели пре окупације, како сада, какво је њихово расположење за борбу, колико се бораца из нашег села налази у партизанима и друго. Затим је он шворио о партизанској борби. Уверавао нас је да је победа наша, јер уз кога је народ — тога је и победа.

Ујутру је група партизана отишла у село Дренову у милешевеком срезу.

Јула 1946. године ја сам имао прилику да се рукујем са другом Титом у Новој Бароши. Тада ми је уз осмех рекао:

— Да, сећам се! У оној кућици јели смо качамака и кромпира.

Иво РАДОВИЋ